

ИВАН ТУРГЕЊЕВ МЕСЕЦ (ДАНА) НА СЕЛУ

Редитељ: **Милан Нешковић**
Драматуршкиња: **Јелена Мијовић**
Сценографкиња: **Андреја Рондовић**
Костимографкиња: **Биљана Гргур**
Дизајн тона: **Никола Пејовић**
Дизајн светла: **Александар Росић**
Композитор и пијаниста: **Игњат Милићевић**

ЛИЦА:

Аркадије Сергејић Ислајев, богат спахија
Игор Боројевић

Наталија Петровна, његова жена
Бојана Зечевић

Верочка, васпитачица
Вања Ковачевић

Ана Семјоновна Ислајева, мати Ислајева
Дивна Марић

Лизавета Богдановна, дружбеница
Ивана Павићевић

Михаило Александровић Ракитин, кућни пријатељ
Вахидин Прелић

Алексије Николајевић Бељајев, студент, учитељ
Дејан Максимовић

Игњатије Илић Шпигелски, лекар
Хаџи Немања Јовановић

Каћа, служавка
Тијана Караичић Радојичић

Сенка Бољшинцова
Јанко Радишић

Инсписијент: **Јанко Радишић**
Суфлер: **Младен Васић**

Техничка реализација: **Маријана Зорзић Петровић**
Бине мајстор: **Драгољуб Станисављевић**
Мајстор светла: **Александар Росић**
Мајстор тона: **Никола Пејовић**
Уметнички кројач: **Гордана Мајдов Марковић**
Гардероберка: **Гордана Савић**
Шминка: **Мирјана Илић**
Столарски радови: **Обрадин Курлагић**
Реквизита: **Милан Мијаиловић**
Декоратери: **Душко Јанковић, Миломир Богдановић**

Сезона: **2021/2022.**

Премијера: **555**

Организаторка: **Љиљана Матић**
Техничка директорка: **Маријана Зорзић Петровић**
Уметнички директор: **мр Немања Ранковић**
Директор: **Зоран Стаматовић**

О РЕДИТЕЉУ

МИЛАН НЕШКОВИЋ

Милан Нешковић, рођен је у Ваљеву 1985. године. Дипломирао је позоришну режију на Факултету драмских уметности у Београду, у класи проф. Николе Јевтића и проф. Алисе Стојановић. Вишеструко је награђиван за досадашњи позоришни, и не само позоришни рад. Доцент је на Академији уметности у Београду. Ово му је друга режија у Народном позоришту у Ужицу.

О ПИСЦУ

Иван Тургенев

Иван Сергејевич Тургенев (1818–1883) био је руски романсијер, приповедач, драмски писац и преводилац. Рођен је у богатој племићкој породици у Орелу, где је, по тадашњем обичају, стекао прво образовање на француском језику од своје гувернанте. У деветој години одлази у

интернат у Москви, где наставља школовање. Године 1833. уписује књижевност и филозофију у овом граду, а 1834. пребације се на Универзитет у Петербургу, где је слушао и Гогољева предавања. Након што је дипломирао, осећао је потребу да студије унапреди одласком у иностранство, тако да се 1838. године обрео у Немачкој и уписао филозофију на Универзитету у Берлину, где је студирао неколико година, али није успео да дипломира. Овакав образовни пут омогућио му је да добро упозна интелектуалне токове како у Русији тако и на Западу. Године 1841. враћа се у Русију, где се противи кметству, то јест фактички ропском положају сељака у још увек феудалној земљи. Од 1843. до 1845. запослен је као службеник Министарства унутрашњих послова Русије.

Прве успехе Тургенев је доживео након објављивања прича о сеоском животу. Иако је и сам био племић, у збирци прича **Ловчеви записи** из 1852. године осликао је злоупотребе сељака и неправду руског система који их спутава и угњетава. Књига се ценила због изузетне уверљивости и поетичности у приказу живота кметова, земљопоседника, лекара, судских извршитеља, запостављених жена, усамљених мајки, али је, због своје скривене политике еманципације, наишла и на негативан пријем код многих утицајних људи. То не треба да чуди, с обзиром на то да су ове приче допринеле укидању кметства у Русији 1861. године. Исте године Тургенев је објавио и некролог поводом Гогољеве сумњиве смрти; чланак је био забрањен у Петербургу, али је објављен у Москви. После објављивања чланка, писац је, по наредби руског цара, доспео у затвор на месец дана, а потом је прогнан на своје имање где је остао више од две године. Током четрдесетих и педесетих година, у време владавине Николаја I, политичке прилике у Русији биле су рђаве за критички настројене интелектуалце, чија су дела била забрањивана а они сами прогоњени. Многи од њих су емигрирали у Западну Европу, међу њима и Тургенев. Од објављивања романа **Очеви и деца** и полемика које је он изазвао 1862. године све су израженији његови критички ставови према Русији, али и генерални песимистички поглед на свет. Године 1879. добио је почасни докторат Универзитета у Оксфорду. Умро је у Буживалу у Француској, а његови посмртни остаци пренети су у Петербург.

Најважнија дела: збирка прича **Ловчеви записи** (1852); новела **Дневник сувишног човека** (1859); романи **Руђин** (1857), **Племићко гнездо** (1858), **Очеви и деца** (1862), **Дим** (1867), **Новина** (1877); драме **Месец дана на селу** (1850), **Провинцијалка** (1851), **Вече у Соренту** (1882).

РЕЧ ДРАМАТУРШКИЊЕ

Велико сеоско газдинство далеко од престонице. Лето. Стари пријатељи долазе у посету. Аристократија, изморена самом собом, зимом и досадом напакон ће се мало забавити. Биће ту и ручкова и разговора, друштвених игара и музике, носталгичних сећања, ламентација над прошлим временима, прикривених егзистенцијалних страхова (истовремено одсуство страха за егзистенцију), покушаја да се превари време, заустави тренутак, попуни празнина.

Ту је, као и сваког лета, Ракитин, дугогодишњи љубавник Наталије Петровне и још дуже пријатељ њеног мужа Аркадија Ислајева. Уобичајен љубавни троугао који не ремети устаљени сеоски живот у летњим месецима.

Све у свему, слика једног потрошеног света који нема више шта да да, засићеног самим собом, али још увек жедног летњег освежења.

Велика су очекивања од овог лета, као, усталом, од сваког лета. Али, ово лето на имању Ислајевих посебно је страствено. Ново лице у селу, московски студент Бељајев, летњи учитељ најмлађег Ислајева- Коље, донео је нове игре, унео радост и освојио срца свих, од послуге до послодаваца, од деце до одраслих. Можда се рађа и љубав између младог учитеља и још млађе Наталијине штићенице Верочке, обоје сирочади, а „кажу да се сирочад брзо спријатеље међу собом“.

И док племству доколица оставља превише простора за беспопштедна љубавна и духовна исцрпљивања, дотле време ради оно што му је и посао, пролази и опомиње, убрзава и застрашује. И нагриза. Људску душу посебно перфидно, неподношљивим питањима на која нема рационалних одговора. Осећањем да нам сопствени живот измиче док га посматрамо, измештени са стране. Страхом да ће велике ствари остати недостижне, прилике пропуштене, дани нанизани без иједног који би могао да сведочи да смо заиста били живи.

Муж кога не воли и љубавник према коме не осећа страст нису довољни да испуне болну празнину која се овог лета отворила у Наталији Петровној. И та једноставна, природна привлачност између младог учитеља и Верочке која јој се дешава пред очима као да продубљује празнину.

Младог учитеља, истргнутог из Верочкиних сањарења, Наталија Петровна претвориће, макар на трен, у сопственог љубавника.

Јер, глад за љубављу и узвишеним осећањима, неиздржива и незаустављива, постаје безобзирна борба да се доживи живот, да се осети, да се преживи. Страст постаје опсесија, а сви знамо колико је разорна природа страсти: заборавља манире, руши конвенције и границе између интимног и јавног, уништава све пред собом. На путу сна о срећи за коју верују да им припада, уживање у ексклузивитету сопствених емоција и застрашујућа комодност нехаја према емоцијама других постају саме себи сврха.

Они на нижим пречагама друштвене лестнице који немају времена за доколицу, право на ексклузивност сопствених емоција и идеју да им припада више од онога што имају, биће, као и увек изгажени и уништени, тек колатерална штета туђих летњих страсти.

А можда је све ово само покушај да се ухвати тај Златни дан.

Јелена Мијовић

НАРОДНО
ПОЗОРИШТЕ
УЖИЦЕ

ГРАД УЖИЦЕ

СЕЗОНА: 2021/2022 • ПРЕМИЈЕРА: 555

ИВАН ТУРГЕЊЕВ

МЕСЕЦ (ДАНА) НА СЕЛУ

У РЕЖИЈИ МИЛАНА НЕШКОВИЋА

